

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem, se sídlem 28. října 851/26, Teplice, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Obec Bohy, se sídlem Bohy 31, II) L.H., III) Lesy České republiky, s. p., se sídlem Přemyslova 106/19, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 9. 2012, č. j. 57 A 19/2011 - 191,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Dne 18. 12. 2008 bylo Městským úřadem Kralovice, Odborem výstavby (dále jen „stavební úřad"), k žádosti společnosti ČEZ Distribuce a.s. (dále jen „žadatel") vydáno územní rozhodnutí č. j. OV-26512/08-640/2008-Pech, sp. zn. OV/640/2008-Pe , o umístění stavby „vedení VN, trafostanice BTR, kabelové rozvody NN – Pod Krašovem, Bohy", které bylo k odvolání žalobce a dalších účastníků územního řízení rozhodnutím

žalovaného ze dne 12. 5. 2009, č. j. RR/1111/09, zrušeno a věc byla vrácena Městskému úřadu Kralovice k novému projednání.

[2] V dalším řízení stavební úřad dne 29. 6. 2010 vydal územní rozhodnutí o umístění výše uvedené stavby, č. j. OV-15355/10-640/2008-Pech, sp. zn. OV/640/2008-Pe (dále jen „územní rozhodnutí“). Zároveň rozhodl tak, že zamítl námitky uplatněné žalobcem, který byl účastníkem územního řízení z titulu vlastníka sousedního pozemku, jehož vlastnické právo mohlo být umísťovanou stavbou přímo dotčeno ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 186/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

[3] Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2011, č. j. RR/3658/10, sp. zn. ZN/559/RR/10 (dále jen „napadené rozhodnutí“), pak bylo k odvolání žalobce územní rozhodnutí zčásti změněno ve výroku II. a III. (některé podmínky stanovené stavebním úřadem byly vyňaty z „podmínek pro umístění stavby“ a vloženy do „podmínek pro projektovou přípravu stavby“) a ve zbytku bylo územní rozhodnutí potvrzeno.

[4] Proti napadenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Plzni. Pro tvrzená porušení ustanovení správního řádu a stavebního zákona, nedostatečná skutková zjištění, omezení procesních práv stěžovatele a nezákonný postup správních orgánů obou stupňů navrhl žalobce zrušení rozhodnutí žalovaného a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

[5] Krajský soud návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl usnesením ze dne 6. 4. 2011.

[6] Následně krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu, a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a právo na náhradu nákladů řízení nemají ani osoby zúčastněné na řízení. V odůvodnění krajský soud uvedl, že žalobce v žalobě na stranách 2 až 34 obsáhle zrekapituloval průběh řízení před správními orgány obou stupňů, následně na str. 34 až 49 uvedl 64 bodů, které označil jako „žalobní body“. Podle krajského soudu se však jedná o překopírovaný obsah předchozích podání žalobce (námitky, odvolání), přičemž žalobce v nich neuvádí důvody tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Protože již předchozí podání žalobce ve správním řízení byla formulována tak, že žalobce překopíroval vždy kompletní obsah svých dřívějších podání a následně k tomu připsal další text, nastala kuriózní situace, kdy stěžovatel v důsledku opakovaného kopírování textu v „žalobních bodech“ některé námitky opakuje celkem čtyřikrát, v jiných bodech uvádí, že se domáhá toho, aby odvolací orgán zrušil územní rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu prvého stupně k dalšímu řízení apod. Krajský soud proto po důkladném prostudování žaloby dospěl k závěru, že věcně lze v žalobě nalézt celkem deset žalobních bodů, v nichž žalobce napadá zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

[7] Žalobce tedy dle krajského soudu uplatnil těchto 10 žalobních bodů:

(i) Bylo rozhodnuto o jiné stavbě, než je uvedena v žádosti žadatele („přípojka VN 22 kV“ oproti „VN 3x 22 kV“, jak byla dle žalobce specifikována přípojka v původní žádosti o vydání územního rozhodnutí z roku 2008).
(ii) Odvoláním napadené územní rozhodnutí obsahuje v záhlaví označení „veřejná vyhláška“, ačkoli právní předpisy takové označení nestanoví.
(iii) Chaty na pozemcích dotčených umísťovanou stavbou jsou stavby dočasné a stavební úřad má rozhodnout o jejich odstranění.
(iv) Jméno žalobce jako účastníka územního řízení není uvedeno ve výroku územního rozhodnutí.
(v) Správní orgány obou stupňů neprovedly důkazy navržené stěžovatelem (konkrétně důkaz o tom, že L. S., která měla zhotovit část projektové dokumentace, nemá zákonem vyžadovanou autorizaci).
(vi) Nezákonné omezení žalobce v právu uplatňovat námitky proti umísťované stavbě.
(vii) Žalovaný odmítl zabývat se námitkou souvislosti umísťované stavby se zamýšlenou stavbou malé vodní elektrárny Podkrašovský mlýn.
(viii) Žalovaný nesprávně odmítl námitku nerespektování vyhlášky ze 7. 4. 1978 o zákazu výstavby chat a objektů pro rekreaci s odkazem na to, že námitka byla uplatněna opožděně po uplynutí lhůty k námitkám.
(ix) Nebylo provedeno místní šetření projitím celé trasy elektrického vedení, proto stavební úřad nezná podmínky pro vydání územního rozhodnutí.
(x) Správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu se stavebním zákonem a správním řádem.

[8] Krajský soud rozhodl o zamítnutí žaloby, jelikož žádný z uvedených žalobních bodů neshledal důvodným. Soud žalobci vytkl, že nijak nekonkretizoval, jakým způsobem byl postupem správních orgánů, respektive umísťovaným záměrem poškozen na svých právech, pouze nekonkrétně konstatoval, že *„stavba znehodnotí pozemky účastníka řízení, způsobí škodu na těchto pozemcích, omezí či úplně zabrání jejich využití pro zemědělskou výrobu.“* Posléze žalobce doplnil, že *„dojde k omezení rozvoje podnikání žalobce, když již nyní je jisté, že např. halu pro výcvik koní nebude možno postavit na již přesně určeném místě právě proto, že by její stavba zasahovala do ochranného pásma napadeným rozhodnutím umístěné liniové stavby“*. Dále se krajský soud neztotožnil s námitkou stěžovatele, že byl ve správním řízení zkrácen na procesních právech.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou na výzvu Nejvyššího správního soudu doplnil. Stěžovatel vytkl krajskému soudu, že odmítl odročit jednání pro časovou vytíženost právního zástupce stěžovatele (kolize s jiným jednáním nařízeným u Okresního soudu v Ústí nad Labem), které však bylo následně na žádost zástupce stěžovatele odročeno. Krajský soud však dle stěžovatele nerespektoval pravidlo, že přednost má v případě kolize dříve nařízené jednání, zatímco později nařízené jednání by mělo být na žádost právního zástupce odročeno. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu z 30. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 2448/2008.

[10] Stěžovatel dále uvedl, že žaloba obsahovala celkem 64 žalobních bodů, zatímco krajský soud se v rozsudku vypořádal pouze s deseti žalobními body, s ostatními se odmítl zabývat s tím, že se jedná o doslovně zkopírovaný text odvolání stěžovatele proti

územnímu rozhodnutí. Opomenutí ostatních žalobních bodů dle stěžovatele představuje porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Zahrnutí námitek ze správního řízení do žaloby před krajským soudem považuje stěžovatel za relevantní, protože námitky z územního řízení, respektive z odvolání, lze podle něj aplikovat i v řízení před soudem. Konkrétně se krajský soud nezabýval body 35, 36, 37 a 38, v nichž stěžovatel namítal, že žadatel nedoplnil projektovou dokumentaci v rozsahu vyžádaném stavebním úřadem v návaznosti na první zrušující rozhodnutí žalovaného.

[11] Stěžovatel dále polemizuje se závěrem krajského soudu, že účastník územního řízení je oprávněn uplatňovat pouze takové námitky, u nichž osvědčí, případně prokáže, přímé dotčení svých věcných práv. Takový požadavek na prokázání dotčení věcných práv dle stěžovatele nemá oporu v zákoně. Pokud by soud požadoval prokázání dotčení věcných práv stěžovatele, měl o tom stěžovatele poučit. Dle stěžovatele tak důkazní povinnost ohledně zásahu do jeho věcných práv nespočívá na účastníkovi správního řízení, nýbrž na správním orgánu.

[12] K bodu (i), jímž se krajský soud v napadeném rozsudku zabýval, stěžovatel nesouhlasí s vyhodnocením krajského soudu, že zde není rozpor mezi podanou žádostí o vydání územního rozhodnutí a územním rozhodnutím, stěžovatel trvá na tom, že zde rozpor je (vedení 22 kV, resp. 3 x 22 kV).

[13] K bodu (ii) vypořádanému rozsudkem krajského soudu stěžovatel namítl, že pokud může stavební úřad libovolně označovat svá rozhodnutí („veřejná vyhláška“), aniž by to mělo oporu v zákoně, pak není respektován čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[14] K bodu (iii) stěžovatel uvedl, že pokud se u připojovaných chat jedná o stavby dočasné, jejichž doba trvání již vypršela, není zde žádná potřeba provést umístěnou stavbu. Ve skutečnosti má přípojka dle stěžovatele sloužit budoucí malé vodní elektrárně.

[15] K bodu (v) stěžovatel zopakoval své stanovisko, že L. S. nemá autorizaci pro techniku prostředí staveb se specializací elektronická zařízení a pokud doplněná dokumentace je nezměněná a pouze obsahuje razítko a podpis Ing. S., stěžovatel trvá na své námitce, že dokumentace nebyla zpracována k tomu oprávněnou osobou.

[16] K bodu (vi) stěžovatel uvedl, že nesouhlasí se způsobem vypořádání žalobního bodu v žalobě uvedeného pod č. 43.

[17] K bodu (vii) stěžovatel uvedl, že jeho námitkou (pod č. 46 žaloby) se řádně nezabýval ani stavební úřad ani žalovaný a pokud se krajský soud ztotožnil s názorem žalovaného, učinil tak nesprávně.

[18] K bodu (viii) stěžovatel vytkl opět soudu, že se ztotožnil s nesprávným názorem žalovaného, že námitka týkající se porušení vyhlášky ONV Plzeň-sever z 7. 4. 1978 o zřízení oblasti klidu „Hřešihlavská“. Rekreační chaty byly dle stěžovatele postaveny nelegálně, neboť nebyla respektována tato vyhláška. Argument žalovaného, že předmětné chaty byly postaveny ještě před účinností citované vyhlášky, nemá dle stěžovatele oporu ve spisu.

[19] K bodu (ix) stěžovatel vytkl krajskému soudu neprovedení důkazu místním šetřením.

[20] V dalším doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 1. 2013 stěžovatel uvedl, že bylo zahájeno územní řízení ve věci umístění malé vodní elektrárny Podkrašovský mlýn. Tím bylo dle stěžovatele potvrzeno jeho podezření (opakovaně vyjádřené v jeho podáních ve správním i soudním řízení), že umísťovaným vedením má být umožněna výstavba vodní elektrárny.

[21] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný. Stručně uvedl, že souhlasí s rozsudkem krajského soudu a kasační stížnost považuje za nedůvodnou. V doplnění vyjádření z 5. 2. 2013 žalovaný uvedl, že část námitek stěžovatele se týká územního řízení vedeného v letech 2006 až 2007, které bylo pravomocně zastaveno, takže jsou bezpředmětné. V době rozhodování žalovanému nebyl znám záměr vybudovat malou vodní elektrárnu a tato otázka z hlediska přezkumu napadeného rozhodnutí není nijak relevantní.

[22] Osoba zúčastněná na řízení I) (Obec Bohy) uvedla, že rekreační chaty, které mají být připojené k umísťovanému vedení, jsou na pozemcích ve vlastnictví obce, nejedná se o stavby dočasné, jsou řádně povolené a jejich vlastníci mají platné nájemní smlouvy s obcí. Stěžovatel měl v průběhu správního řízení dostatečnou možnost vyjádřit se a hájit svá práva, této možnosti také využil. Umísťované elektrické vedení nepředstavuje pro stěžovatele žádnou újmu.

[23] Osoba zúčastněná na řízení II) (L. H.) se ke kasační stížnosti vyjádřila tak, že navrhuje její zamítnutí. Uvedla, že je vlastníkem a obyvatelem domu B. čp. X, který je předmětnou stavbou elektrifikován. Poté co dům (bývalý mlýn) před lety s rodinou zrekonstruovali a žijí zde se třemi malými dětmi, dočkali se konečně po letech obstrukcí ze strany stěžovatele připojení k elektřině. Uvádí, že za celou dobu nepochopila, jak se zavedení elektřiny k jejich domu může dotýkat práv stěžovatele, pokud vedení nijak nezasahuje na pozemky v jeho vlastnictví. Kasační stížnost je dle jejího názoru pouze snůškou nepravdivých či zcela smyšlených námitek. Pracovníci správních orgánů obou stupňů i krajský soud se s celou věcí vypořádali zcela profesionálně a věcně správně.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[24] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti [§ 109 odst. 3 věta před středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)] a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Stěžovatel sice nepodřadil námitky uvedené v kasační stížnosti jednotlivým důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 s. ř. s., z jejich obsahu je ovšem zřejmé, že se jedná o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze podat kasační stížnost z důvodu *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze dále podat kasační stížnost i pro *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.* Důvodem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak je tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského soudu *spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[27] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, protože byla-li by tato vada shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek. Nepřezkoumatelnost je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat i z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatel sám nenamítal. Má-li rozhodnutí krajského soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti nejsou soudním řádem správním stanoveny, je však možno vycházet z již bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou vznesl stěžovatel, lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle těchto rozhodnutí je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů dána tehdy, opomene-li krajský soud vypořádat některou ze žalobních námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Nejvyšší správní soud však v tomto případě žádnou takovou vadu rozsudku krajského soudu neshledal.

[28] K pojmu žalobní bod existuje ustálená judikatura. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. NSS, uvedl, že *„Je nezbytné předeslat, že přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví – a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení – naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Primárním účelem soudní ochrany obecně je poskytování ochrany subjektivním právům, a pokud jde o správní soudnictví zvláště, potom subjektivním právům veřejným; tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. (...) Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, které má každý vůči státu, a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Meze práva na*

spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), při jejichž výkladu je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Nabízejí-li se přitom dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces a druhá proti němu, musí soud vždy zvolit výklad první."

[29] V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, se dále uvádí: „*Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesů učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*" Rozšířený senát tyto závěry doplnil tak, že je-li žalobní bod způsobilý projednání, soud jej posoudí v té míře obecnosti, v níž byl formulován. Míra podrobnosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

[30] V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dále doplnil, že „*Zásada volného přístupu k soudu není ale neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Proto je třeba současně zdůraznit, že*

správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty".

[31] V řešené věci lze konstatovat, že této procesní odpovědnosti stěžovatel v úplnosti nedostál. Jeho žaloba je sice impozantní svým rozsahem 50 stran, fakticky se ovšem jedná o zkopírovaný obsah různých podání stěžovatele učiněných v řízení před správními orgány. Značný rozsah žaloby je navíc způsoben i tím, že stěžovatel text svých podání učiněných před správními orgány v žalobě kopíruje i vícekrát (např. text odvolání proti územnímu rozhodnutí je zde zkopírován dvakrát: jednou na str. 17 až 34, podruhé s drobnými obměnami na str. 34 až 49). Část nazvaná „žalobní body" je tedy kopií textu odvolání, který je pouze na několika místech doplněn reakcí stěžovatele na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Text „žalobních bodů" je sice členěn do jednotlivých dílčích bodů očíslovaných 1 až 64, v některých případech dále členěných na jednotlivé podbody, aniž by však bylo možné vysledovat logickou strukturu tohoto textu. Mnohdy je text formulován zcela nesrozumitelně. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že se u všech takto žalobcem vyčleněných „bodů" nejedná o skutečné žalobní body tak, jak je formulovala soudní judikatura citovaná výše.

[32] Obecně žalobci ovšem nic nebrání, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány. Musí však vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává (nebo nevypořádává) a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí. Takovouto argumentaci lze ovšem v žalobě stěžovatele nalézt pouze na některých místech. Lze tedy konstatovat, že krajský soud nepochybil, pokud na základě vyhodnocení rozsáhlého textu žaloby zohlednil a projednal pouze ty žalobní body, které výše uvedené požadavky splňují. Krajský soud se rovněž vyhnul procesnímu formalismu kritizovanému výše citovanými rozhodnutími rozšířeného senátu, neboť se aktivně snažil zjistit podstatu sporu a rozhodnout o ní. Stěžovatele poučil o účelu řízení před správním soudem, kterým je poskytnutí ochrany jeho subjektivním veřejným právům, tedy ochrana práv a právem chráněných zájmů stěžovatele, a naopak jím nemůže být samoúčelná komplexní revize procesního postupu správních orgánů bez vztahu k právům stěžovatele. S jednotlivými žalobními body, které v nepřehledné žalobě stěžovatele krajský soud nalezl a hodlal je věcně projednat, byl stěžovatel seznámen v rámci soudního jednání konaného dne 19. 9. 2012 a byla mu dána možnost se k těmto žalobním bodům vyjádřit, respektive je případně doplnit o další body, které žaloba dle jeho názoru měla obsahovat. Stěžovatel však pouze uvedl, že rozsah žalobních bodů je podle jeho názoru širší, než jak konstatoval soud, aniž by však uvedl konkrétní další žalobní body, jejichž projednání požaduje. Za těchto okolností nelze krajskému soudu vytýkat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku proto, že by se nevypořádal s některým z žalobních bodů.

[33] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud nevypořádal jeho námitky uvedené pod body 35, 36, 37 a 38 žaloby, v nichž stěžovatel namítal, že žadatel nedoplnil projektovou dokumentaci v rozsahu vyžádaném stavebním úřadem v návaznosti na první zrušující rozhodnutí žalovaného, konkrétně projektovou dokumentaci v souladu s prováděcími předpisy ke stavebnímu zákonu zpracovanou projektantem disponujícím autorizací pro obor elektronická zařízení, neboť L. S., která dokumentaci zpracovala, příslušnou autorizaci neměla. S tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit. Krajský soud se totiž těmito námitkami stěžovatele dostatečným způsobem vypořádal, a to na str. 14 a 15 napadeného rozsudku. Další údajně opomenuté žalobní námitky stěžovatel nijak nekonkretizuje.

[34] Stěžovatel dále vytkl krajskému soudu, že odmítl odročit jednání pro časovou vytíženost právního zástupce stěžovatele (kolize s jiným jednáním nařízeným u Okresního soudu v Ústí nad Labem), které však bylo následně na žádost zástupce stěžovatele odročeno. Rovněž tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou. Je zřejmé, že fakticky ke kolizi jednání nedošlo, neboť Okresní soud v Ústí nad Labem původně nařízené jednání odročil. Není tedy zřejmé, jaká újma by stěžovateli měla vzniknout. Na jednání v předmětné věci se osobně dostavil jak stěžovatel, tak i jeho zástupce, stěžovateli byla dána dostatečná možnost v rámci soudního jednání hájit svá práva a vyjadřovat svá stanoviska. Ze spisu krajského soudu lze ostatně zjistit, že důvodem, proč krajský soud nevyhověl žádosti stěžovatele o odročení nařízeného jednání, bylo to, že stěžovatel (jeho právní zástupce) nijak nedoložil skutečnost, že u Okresního soudu v Ústí nad Labem bylo nařízeno časově kolidující jednání, k němuž se zástupce stěžovatele nemůže dostavit, přičemž substituce není možná.

[35] Nejvyšší správní soud nedal stěžovateli zapravdu ani v jeho výtkách, že krajský soud a správní orgány svévolně omezily rozsah jeho námitek pouze na ty, kterými bylo dotčeno jeho věcné právo k nemovitostem. V § 89 odst. 4 stavebního zákona v rozhodném znění se uvádí: *Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno*. Tento názor má oporu i v ustálené judikatuře správních soudů. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83, se kupř. uvádí: „*Je-li účastenství určité osoby (kromě navrhovatele) odvozeno od možnosti dotčení jeho práv, pak v mezích tohoto možného dotčení práv mu přísluší výkon účastnických práv a ochrana jeho hmotných práv. To znamená, že vyjádření a námitky, které je takový účastník v řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům*“. Proto nelze nic vytknout názoru žalovaného, s nímž se ztotožnil i krajský soud, tedy, že námitky uplatněné stěžovatelem v územním řízení, se musejí týkat věcného (vlastnického) práva k nemovitosti, které zakládá účastenství stěžovatele v územním řízení. Naproti tomu tvrzení stěžovatele, že mu bylo odepřeno právo uplatnit námitky proto, že neprokázal, že by bylo porušeno jeho vlastnické právo, nemá oporu ve správních spisech ani v soudním spise. Jak žalovaný tak i krajský soud námitky stěžovatele věcně projednaly a v odůvodnění svých rozhodnutí se s nimi vypořádaly. Pokud krajský soud na str. 9 napadeného rozsudku uvedl, že důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí je mj. to, že účastník řízení prokáže, že umístěním povolovaného záměru dojde k dotčení jeho vlastnického práva k nemovitostem, které podle práva není povinen strpět, pak se opět jedná o věcně správnou úvahu. Je zřejmé, že takové dotčení svého vlastnického práva, které by umístění stavby

vylučovalo, stěžovatel v projednávané věci neprokázal. Tím však stěžovatel nebyl nijak zkrácen na svém právu v územním řízení uplatnit námitky ani na svém právu napadnout rozhodnutí žalovaného u soudu.

[36] K vypořádání žalobního bodu (i) stěžovatel namítl, nesouhlasí s vyhodnocením krajského soudu, že zde není rozpor mezi podanou žádostí o vydání územního rozhodnutí a územním rozhodnutím, stěžovatel trvá na tom, že zde rozpor je (vedení 22 kV, resp. 3 x 22 kV). Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z kasační námitky formulované stěžovatelem není zcela jasné, v čem by měl být názor krajského soudu, který žádný rozpor mezi dokumentací doloženou žadatelem k žádosti o vydání územního rozhodnutí a vydaným územním rozhodnutím neshledal. Uvedená specifikace napětí umísťovaného vedení (22 kV) je uvedena jak v dokumentaci, tak i v územním rozhodnutí. Pokud na některých místech je údaj o napětí doplněn o charakteristiku napětí v třífázové soustavě (3x 22 kV), pak ani v tom nelze spatřovat žádný rozpor, neboť se stále jedná o stejný záměr. Pokud v této souvislosti poněkud nesrozumitelně stěžovatel namítá, že se krajský soud nezabýval jeho argumentací týkající se údajných formálních nedostatků žadatelem dne 28. 12. 2009 doplněné dokumentace, pak i tato námitka je lichá, neboť touto otázkou se krajský soud zabýval v souvislosti s bodem (v).

[37] K bodu (ii) vypořádanému rozsudkem krajského soudu stěžovatel namítl, že pokud může stavební úřad libovolně označovat svá rozhodnutí („veřejná vyhláška"), aniž by to mělo oporu v zákoně, pak není respektován čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K této námitce je nutné poukázat na § 92 odst. 3 stavebního zákona v rozhodném znění, které stanovilo: „*Je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou*." Pokud tedy stavební úřad doručoval územní rozhodnutí účastníkům, včetně stěžovatele, veřejnou vyhláškou, pak mu nelze vytýkat, že doručované územní rozhodnutí nadepsal „veřejná vyhláška". Tvrzení stěžovatele, že postup stavebního úřadu nemá žádnou oporu v právních předpisech, a tudíž je v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je tedy zcela nedůvodné.

[38] K bodu (iii) stěžovatel uvedl, že pokud se u připojovaných chat jedná o stavby dočasné, jejichž doba trvání již vypršela, není zde žádná potřeba provést umístěnou stavbu. Ve skutečnosti má přípojka dle stěžovatele sloužit budoucí malé vodní elektrárně. Toto dodatečně podpořil dokumenty, z nichž vyplývá, že skutečně bylo zahájeno územní řízení o umístění stavby malé vodní elektrárny Podkrašovský mlýn. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem vyjádřeným v rozsudku krajského soudu, že předmětem územního řízení v projednávané věci bylo umístění vedení vysokého napětí, trafostanice a kabelových rozvodů, nikoli rozhodování o rekreačních chatách. I pokud by předmětné rekreační chaty byly skutečně stavbami dočasnými, jak tvrdí (avšak ničím nedokládá) stěžovatel, pak by taková skutečnost byla z hlediska územního řízení a následně i z hlediska soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného zcela irelevantní. Případné zahájení řízení o odstranění staveb, u nichž uplynula stanovená doba trvání, je pouze v kompetenci stavebního úřadu. I pokud by ostatně předmětné chaty neexistovaly, umísťovaná stavba by měla svůj účel, kterým je mj. elektrifikace objektu B. čp. X. Okolnost, že následně (po vydání napadeného rozhodnutí) bylo zahájeno řízení o umístění stavby malé vodní

elektrárny, nemůže být v rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nijak zohledněna, neboť soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

[39] Ve stížní námitce k bodu (v) vypořádání žalobních bodů krajským soudem stěžovatel zopakoval své stanovisko, že L. S., která fakticky zpracovávala dokumentaci pro územní řízení nemá autorizaci pro techniku prostředí staveb se specializací elektronická zařízení a pokud doplněná dokumentace je nezměněná a pouze obsahuje razítko a podpis Ing. S., stěžovatel trvá na své námitce, že dokumentace nebyla zpracována k tomu oprávněnou osobou. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že i tato otázka již byla vyřešena judikaturou. V rozsudku ze dne 28. 2. 2007, č. j. 6 As 57/2005 – 228, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*v daném případě byla dokumentace předložená s návrhem na umístění stavby zpracována právnickou osobou - d. a. i., s. r. o., přičemž jako hlavní (zodpovědný) projektant je jak v původní dokumentaci, tak v jejím dodatku ze 3. 1. 2003 uveden Ing. J. D., autorizovaný architekt. Správný je i závěr krajského soudu, že podle § 12 odst. 2 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů, je autorizovaná osoba povinna vykonávat činnosti, pro které jí byla udělena autorizace, osobně, popřípadě ve spolupráci s dalšími autorizovanými osobami nebo ve spolupráci s jinými fyzickými osobami pracujícími pod jejím vedením, bylo proto přípustné, aby právnická osoba, která v daném případě zpracovala dokumentaci stavby pro vydání územního rozhodnutí, zabezpečila výkon této činnosti osobou s příslušným oprávněním. Postačovalo tedy, aby shora jmenovaný hlavní projektant dokumentaci autorizoval, nikoliv ji fyzicky pořizoval, jak požaduje stěžovatel.*“ Pokud tedy v nyní projednávané věci dokumentaci zpracovanou osobou bez příslušné autorizace zkontroloval a ověřil Ing. S. jako osoba požadovanou autorizací disponující a opatřil ji svým podpisem a razítkem a převzal tak osobní zodpovědnost za správnost a úplnost této dokumentace, pak lze konstatovat, že požadavky právních předpisů na dokumentaci byly splněny. Pokud stěžovatel namítal, že dokumentace pro územní řízení neobsahovala náležitosti předepsané v příloze č. 4 k vyhlášce č. 503/2006 Sb., v rozhodném znění, pak i v tomto se mýlí. Dle stěžovatele v dokumentaci chybí přístupové údaje, zajištění vody a energií, základní charakteristika stavby, orientační údaje stavby a dokladová část se závaznými stanovisky dotčených orgánů. Nahlédnutím do správního spisu, kde je dokumentace pro územní řízení založena, se soud přesvědčil, že tvrzení stěžovatele jsou nepravdivá a že uváděné náležitosti v rozsahu relevantním pro umísťovanou stavbu doplněná dokumentace předložená žadatelem stavebnímu úřadu dne 28. 12. 2009 obsahuje.

[40] K bodu (vi) stěžovatel uvedl, že nesouhlasí se způsobem vypořádání žalobního bodu v žalobě uvedeného pod č. 43. Pod tímto bodem žaloby stěžovatel vytkl žalovanému a stavebnímu úřadu, že odmítly vyhovět jeho námitkám s odkazem na § 89 odst. 4 stavebního zákona. Stěžovatel především nesouhlasil s omezením svého oprávnění uplatňovat své námitky pouze na takové, které se dotýkají jeho „věcného“ práva k nemovitosti. Nejvyšší správní soud se již výše vyjádřil jasně s odkazy na dřívější judikaturu, že výklad krajského soudu ohledně omezení oprávnění účastníka územního řízení na ty námitky, které se týkají dotčení jeho věcného práva k sousední nemovitosti, které rovněž zakládá jeho účastenství v územním řízení [srov. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona] je

správný a zákonný. Způsob vypořádání stěžovatelovy námitky krajským soudem je proto zcela adekvátní.

[41] Stížní námitka týkající se vypořádání bodu (vii) je formulována tak nesrozumitelně, že Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, čeho se námitka týká a co konkrétně stěžovatel krajskému soudu vytýká. Žalobní bod uvedený v žalobě pod č. 46 totiž krajský soud vypořádal přiměřeně obecné formulaci této žalobní námitky. Naopak krajský soud v této části odůvodnění nikde neuvádí, že námitka uplatněná stěžovatelem v územním řízení by měla být „*pouhým podnětem pro správní orgán, který správní řízení provádí, k tomu, aby se řízení věnoval i z důvodu vznesené námitky*“ (jak se domnívá poněkud zmateně a nesrozumitelně stěžovatel v této části kasační stížnosti).

[42] K bodu (viii) vypořádání žalobních bodů stěžovatel vytkl opět soudu, že se ztotožnil s nesprávným názorem žalovaného, že námitka týkající se porušení vyhlášky ONV Plzeň-sever z 7. 4. 1978 o zřízení oblasti klidu „Hřešihlavská“. Rekreační chaty byly dle stěžovatele postaveny nelegálně, neboť nebyla respektována tato vyhláška. Argument žalovaného, že předmětné chaty byly postaveny ještě před účinností citované vyhlášky, nemá dle stěžovatele oporu ve spisu. I zde postačí [jako již výše v části odůvodnění týkající se žalobního bodu označeného krajským soudem jako (iii)] poukázat na zjevnou irelevantnost námitky stěžovatele týkající se nelegálnosti rekreačních chat, které mají být elektrifikovány prostřednictvím umísťované stavby. Předmětem územního řízení (ani soudního přezkumu napadeného rozhodnutí) totiž není posouzení zákonnosti rozhodnutí o povolení stavby chat, případně jejich kolaudace, nýbrž pouze a jedině posouzení umísťované stavby elektrického vedení a trafostanice. Ani pokud by tedy tato námitka byla uplatněna stěžovatelem včas, tj. ve lhůtě stanovené stavební úřadem pro uplatnění námitek dle § 87 odst. 1 stavebního zákona, nemohlo by takové námitce být vyhověno.

[43] K bodu (ix) stěžovatel vytkl krajskému soudu neprovedené důkazu místním šetřením. I zde postačí odkázat na dosavadní judikaturu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, se uvádí: „*Soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo je však nezbavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné*“. V nyní projednávané věci krajský soud této povinnosti nepochybně dostál. Konkrétně navržený důkaz ohledáním místa, jehož potřebnost stěžovatel odůvodnil tím, že by takto bylo možné zjistit, že ve skutečnosti je elektrické vedení (jeho výkop) trasováno odchylným způsobem, než vyplývá z územního rozhodnutí, krajský soud odmítl provést. Soud to odůvodnil tím, že nynější výkopové práce, respektive jejich soulad s územním rozhodnutím, jsou z hlediska soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného zcela bezpředmětné. Soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového stavu, jaký zde byl v době rozhodování správního orgánu. I kdyby tedy aktuální stavební práce byly skutečně v rozporu s územním rozhodnutím, nemůže to vypovídat nic o tom, zda napadené rozhodnutí žalovaného bylo v době jeho vydání zákonné. Provedení navrženého důkazu by proto bylo naprosto nadbytečné. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud beze zbytku ztotožňuje.

[44] Zbývá tedy závěrem konstatovat, že žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek nebyla shledána důvodnou.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[45] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla shledána nedůvodnou, Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbývá než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítnout.

[46] O nákladech pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly, stěžovatel pak úspěch ve věci neměl. Proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[47] O nákladech osob zúčastněných na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., který shledal, že soud těmto osobám žádnou povinnost neuložil, ani zde nejsou okolnosti hodné zvláštního zřetele, které by náhradu nákladů odůvodňovaly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu